

Sygn. akt I C 510/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ś., dnia 19 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy, I Wydział Cywilny

w składzie (...) SSR Katarzyna Jamrozy-Szponik

Protokolant: Aleksandra Myszczyżyn

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2020 roku

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w K.**

przeciwko **E. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 3 660 zł (trzy tysiące sześćset sześćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14% w stosunku rocznym, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od dnia 27 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 917 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wniosła pozew przeciwko E. K. o zapłatę kwoty 3.660,00 zł z odsetkami umownymi 14 % rocznie ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 27 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej udziela drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych przez internet. Pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej spółki i wniosła opłatę rejestracyjną oraz złożyła wniosek o udzielenie pożyczki. Zgodnie z wnioskiem pozwanej spółka udzieliła E. K. pożyczkę na okres 30 dni w wysokości 3.000,00 zł, a pozwana zobowiązała się do zwrotu tejże kwoty wraz z prowizją za udzielenie pożyczki w wysokości 660,00 zł. Spółka przełała wskazana kwotę na rachunek pozwanej w dniu 27 marca 2019 r., a termin spłaty pożyczki został określony na dzień 26 kwietnia 2019 r. Strona powodowa wskazała, że pozwana nie spłaciła pożyczki.

W dniu 10 lutego 2019 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Świdnicy wydał w sprawie o sygn. akt (...) nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem strony powodowej wyrażonym w pozwie.

Pozwana E. K. wniosła skutecznie sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, podnosząc zarzut braku potwierdzenia zawarcia umowy pożyczki, zarzut niewykazania istnienia wierzytelności opisanej w pozwie, zarzut przedwczesności roszczenia oraz zarzut abuzywności zapisów umownych w zakresie opłaty za udzielenie pożyczki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 kwietnia 2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. zawarła na piśmie z pozwaną E. K. Umowę Ramową Udzielania (...) NR (...) - (...). Na podstawie przedmiotowej umowy powód miał udzielać pozwanej pożyczek gotówkowych w sposób i na zasadach określonych w Umowie i w załącznikach, tj. w szczególności w regulaminie. W § 1 ust.

4 strony potwierdziły, iż ich dalsze kontakty związane z procesem uzyskiwania /udzielania kolejnych pożyczek będą się odbywały za pomocą konta internetowego i/lub poczty elektronicznej, zgodnie z procedurą określoną w Regulaminie. W myśl § 5 Regulaminu udzielania pożyczek pożyczkobiorca mógł złożyć wniosek o udzielenie pożyczki za pośrednictwem konta, a po wydaniu decyzji o przyznaniu pożyczki pożyczkobiorcy, pożyczkodawca udostępnia klientowi całkowitą kwotę pożyczki do wypłaty przelewem na rachunek bankowy Pożyczkobiorcy najpóźniej w terminie 14 dni od otrzymania dokumentów niezbędnych do dokonania weryfikacji zdolności kredytowej pożyczkobiorcy.

E. K. przy potwierdzeniu i akceptacji Umowy Ramowej Udzielania (...) uiściła w dniu 23 kwietnia 2018 roku z rachunku o numerze (...) na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. kwotę 0,01 zł, w tytule przelewu oświadczając „POTWIERDZAM ID KLIENTA (...) - (...) I (...) SP. Z O.O.”.

W dniu 27 marca 2019 r. w oparciu o formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. zawarła z pozwaną E. K. umowę pożyczki gotówkowej niezabezpieczonej. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 3.000,00 zł. Pożyczka została zawarta na okres 30 dni z terminem spłaty przypadającym na dzień 26 kwietnia 2019 r. Opłata za udzielenie pożyczki wynosiła 660,00 zł i był to jedyny koszt pożyczki, wobec czego całkowita kwota do zapłaty wynosiła 3.660,00 zł przy (...) wynoszącym 1.023,86 %. Kwota pożyczki nie była oprocentowana, jednakże w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki pożyczkodawca był uprawniony do naliczania odsetek umownych w wysokości 14% rocznie, jednakże nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie oraz do prowadzenia czynności windykacyjnych i egzekucyjnych.

Dowód:

- Umowa Ramowa Udzielania (...) NR (...) - (...) z dnia 26 stycznia 2018 r. – k. 11-12
- Regulamin Udzielania P. – k. 18-20
- (...) Sp. z o.o. – k. 21
- umowa pożyczki gotówkowej niezabezpieczonej z dnia 27 marca 2019 r. – k. 13-14 v.
- wydruk z profilu klienta – k. 85-100
- potwierdzenie realizacji przelewu wychodzącego z dnia 23 kwietnia 2018 r. – k. 16

W dniu 27 marca 2019 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wypłaciła pozwanej na rachunek o numerze (...), z którego E. K. uiszczała opłatę rejestracyjną, kwotę 3.000,00 zł tytułem „Wypłata pożyczki na 30 dni, do spłaty 3660 zł, klient (...) - (...)”. Pozwana nie dokonała zwrotu kwoty pożyczki podwyższonej o kwotę opłaty za udzielenie pożyczki w przewidzianym w umowie terminie.

Dowód:

- potwierdzenie realizacji przelewu wychodzącego z dnia 27 marca 2019 r. – k. 15

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Orzeczenie w niniejszej sprawie w głównej mierze oparto o zapisy umowy zawartej między stronami oraz przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r Kodeks Cywilny (Dz.U. z 1964 r., nr 16, poz. 93 z późn zm, dalej k.c.). Zgodnie bowiem z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W ocenie Sądu dowody przedłożone przez stronę powodową w sposób niebudzący wątpliwości wykazują istnienie, wysokość jak i wymagalność roszczenia strony powodowej. Stwierdzić bowiem należy, że skoro Umowa Ramowa Udzielania (...) została własnoręcznie podpisana przez E. K. w dniu 26 stycznia 2018 r. (k.12), to umowa ta została skutecznie zawarta między stronami. Natomiast na podstawie stanowiącego załącznik do umowy regulaminu udzielania pożyczek (k. 18-20) pozwana złożyła za pośrednictwem konta internetowego wniosek o pożyczkę gotówkową niezabezpieczoną z dnia 27 marca 2019 r., a strona powodowa przekazała pozwanej środki z tytułu umowy pożyczki na ten sam rachunek tj. (...) (k. 15), z którego pozwana uiściła we wcześniejszym czasie opłatę rejestracyjną przy potwierdzaniu i akceptacji umowy ramowej zawartej z (...) Sp. z o.o. (k. 16). Wobec powyższego Sąd nie ma wątpliwości, że pozwana złożyła wniosek o tę pożyczkę i otrzymała środki wskazane w umowie pożyczki z dnia 27 marca 2019 r. Wbrew twierdzeniom pozwanej roszczenie nie było przedwczesne, bowiem zawarta między stronami umowa miała charakter krótkoterminowy i roszczenie z tytułu umowy pożyczki stało się wymagalne z upływem okresu, na który umowa została zawarta. Innymi słowy roszczenie stało się wymagalne z dniem 27 kwietnia 2019 r., to jest dniem następnym po wyznaczonej w umowie z 27 marca 2019 r. dacie spłaty pożyczki (k. 13).

Nie można również przychylić się do zarzutu pozwanej, jakoby strona powodowa nie udowodniła wysokości roszczenia, bowiem strony zawarły umowę pożyczki niezabezpieczonej na kwotę 3.000,00 zł, natomiast pozwana w umówionym terminie, tj. do dnia 26 marca 2019 r., nie zwróciła opisanej kwoty. Oznacza to, że strona powodowa – zgodnie z § 4 pkt 6 Umowy Ramowej Udzielania (...) (k. 11 v.) – mogła domagać się dochodzonej pozew kwoty, na którą składa się kwota 3.000,00 zł tytułem udzielonej pożyczki (pkt 2 umowy z dnia 27 marca 2019 r.) oraz kwota 660,00 zł tytułem opłaty za udzielenie pożyczki w przypadku obowiązywania Warunków Promocyjnych P. (pkt 3 umowy z dnia 27 marca 2019 r.). Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że strona powodowa udowodniła wysokość roszczenia i dokonała prawidłowego wyliczenia kwoty składającej się na zadłużenie.

Nie znajdują również uznania Sądu zarzuty pozwanej o bezprawności pobierania przez stronę powodową opłaty za udzielanie pożyczki, bowiem zgodnie z art. 5 pkt 6 Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r., poz. 1083) na całkowity koszt kredytu składają się wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową kredytu, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach. Zgodzić zatem należy się ze stanowiskiem strony powodowej, że opłata za udzielenie pożyczki w przypadku obowiązywania Warunków Promocyjnych P. została precyzyjnie ustalona w umowie (pkt 3 rubryka 6 umowy – k. 13 v.) i dotyczyła ona kosztów ponoszonych na przygotowanie umowy, przekazanie środków oraz obsługę pożyczki. Słusznie również podnosi strona powodowa, że kwota ta stanowiła jedyny koszt za zawarcie umowy, jaki poniosła pozwana. Mając na uwadze powyższe Sąd nie przychylił się do lansowanego przez E. K. stanowiska o bezpodstawności pobierania opłaty za udzielenie pożyczki oraz abuzywności zapisów umowy w tym zakresie.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Strona powodowa domagała się od udzielonej kwoty pożyczki wraz z prowizją określonych w Umowie Ramowej Udzielania (...) odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 14,00% w skali roku. W myśl art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, to jest obecnie 7%. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Jednocześnie art. 481 § 21 k.c. stanowi, że maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Tym samym od dochodzonej pozew kwoty 3.660,00 zł należało zasądzić odsetki umowne w wysokości 14% w stosunku rocznym, nie wyższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczone od dnia 27 kwietnia 2019 r., to jest od dnia wymagalności roszczenia, do dnia zapłaty.

W tym stanie rzeczy i na podstawie wskazanych przepisów Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

W punkcie II wyroku orzeczono o kosztach procesu, zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik postępowania, na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w całości, wobec czego należał się jej od pozwanej zwrot poniesionych kosztów procesu – kwoty 100,00 zł tytułem uiszczonyj opłaty sądowej od pozwu, kwoty 900,00 zł tytułem wynagrodzenia procesowego pełnomocnika i kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.